בס"ד

פרשת נשא

מה בפרשה: סיכום מתומצת של פרשת השבוע

השבוע נמשיך לעסוק בספירת משפחות הלויים נושאי המשכן וכליו • הנזיר, הפורש ונבדל מתענוגות העולם • ולבסוף גם - ברכת הכוהנים

פרשת נשא ממשיכה לספר על ספירת משפחות הלויים שנשאו את המשכן וכליו. בסוף הפרשה הקודמת ('במדבר') נמנו בני משפחת קהת שנשאו את הארון וכלי הקודש, ואילו בפרשתנו נמנים בני גרשון הנושאים את יריעות המשכן ומכסהו, ובני מררי שתפקידם היה נשיאת קרשי המשכן יתדותיו ואדניו. נוסף לנשיאת המשאות היו הלויים משוררים ומזמרים בעת עבודת הכוהנים במצלתיים ובכינורות.

ביום הקמת המשכן שרתה השכינה במחנה, ובני-ישראל נצטוו לשמור על קדושתו על-ידי שילוח האנשים הטמאים בימי טומאתם.

המחנה כלל שלושה חלקים; מחנה השכינה - תוך אוהל-מועד מקום עבודת הכוהנים. סביב לו - מחנה לויה, מקום הלויים, וסביב לו - מחנה ישראל. בהתאם לכך ישנם שלושה סוגי טומאות ועל פי מידת החומרה נקבעת מידת ההרחקה. צרוע - משתלח מחוץ לכל המחנות. זב - מותר לו להמצא במחנה ישראל אך הוא מורחק מיתר המחנות. טמא נפש (טמא מת) - מותר גם במחנה לויה ומורחק רק ממחנה שכינה.

[יש לזכור שבימינו, שכולנו טמאי מתים, יש איסור חמור להיכנס למקום הר הבית – מחנה שכינה - אף-על-פי שבית המקדש חרב]

גזלן צריך להשיב את גזלתו. ומה יהיה אם הגזלן הוא גֵּר שמת לפני שהספיק להחזיר? הרי אין לו יורשים? - אלא, אנו אומרים שהקב"ה "קנה" את רכושו של הגר ונתנו לכהן העובד בבית המקדש. לכן יש להחזיר את הגזילה לכהן.

"אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות" - כך גם קרה לאותה אישה שזלזלה בערכי הצניעות ובעלה חושד שבגדה בו, לאחר שהתרה בה בפני עדים שלא תעשה זאת. התורה מכנה אותה בשם "סוטה", וזאת אחר שנחשדה כי סטתה מדרך הישר. היא נקראת אל הכהן שברשותו האמצעים לבדוק האם יש אמת בטענותיו של הבעל. בתחילה נחקרת האישה ואף משביעים אותה על גרסתה. אולם אם היא ממשיכה לדבוק בדעתה לוקח הכהן מים מקודשים, מערבם עם עפר קרקע המשכן ומשקה אותה מן המים. אם היא אכן נבעלה ונטמאה לאיש אחר גורמים לה המים לכאבי בטן איומים וייסורים גדולים ושמה שגור בפי כל העם לרעה, אך אם טהורה היא – המים לא ישפיעו עליה. אדרבה, אם עד עכשיו ילדה באופן קשה ובצער גדול - מעתה תלד בקלות וברווח.

חלקה הבא של הפרשה – פרשת נזיר - מתייחסת לאדם שהחליט לפרוש ולהבדל מתענוגות העולם ובכך להתרחק מן העבירה. אין פירוש הדבר שהנזיר חייב להרחיק את עצמו מחברת

אנשים ואף לא לבטל את חיי משפחתו. כל הנדרים שהוא נוטל על עצמו מצטמצמים למספר דברים:

יין - הנודר על עצמו נזירות אסור לשתות יין ושכר. ענבים וצימוקים נכללו באיסור: "...וענבים לחים ויבשים לא יאכל", ובקיצור, כל הקשור בענבים, מהחרצנים ועד קליפת הענבים (זַג).

שער - כל ימי הנזירות חל עליו איסור להתגלח או להסתפר - "קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו".

טומאה - אסור לו להיטמא למתים ואפילו בלויות אביו ואמו אסור לו להשתתף. בסוף ימי הנזירות הוא מתגלח ומסתפר ומביא קרבנות לה'. ביניהם גם קרבן חטאת המזכיר לו שמטרת ההתנזרות הייתה להתרחק מן החטא שרבץ עליו.

מן הנזיר שקידש את עצמו מדעתו ורצונו, אנו עוברים אל הכוהנים שהתקדשו על-ידי צווי הקב"ה. ברצותו לברך את עם ישראל עושה זאת הקב"ה באמצעות הכוהנים המשרתים בקודש. ומהי הברכה?

"יברכך ה' וישמרך" - ברכה לפרנסה ושמירת הרכוש. "יאר ה' פניו אליך ויחונך" - ה' יראה לאדם פנים שמחות ויתן לו חן. "ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום" - ה' יכבוש את כעסו ופניו יהיו נשואות אל עם ישראל, שעל שלומו הוא ישמור.

בסיום הפרשה מתואר בהרחבה סדר הבאת קרבנות שנים-עשר הנשיאים, ראשי השבטים, לכבוד חנוכת המזבח. לאחר שמשה סיים את תהליך הקמת המשכן, היו הנשיאים הראשונים שהקריבו את קרבנותיהם.

בכל יום הקריב נשיא אחר את קרבנו וסדר ההקרבה נקבע לפי סדר המסע במדבר, הנשיא הראשון היה נחשון בן עמינדב, נשיא שבט יהודה, הוא האיש שקפץ ראשון למים בעת קריעת ים-סוף.

לאחר שנים-עשר יום בהם הקריבו הנשיאים את קרבנותיהם נכנס משה רבינו אל אוהל-מועד ואז נשמע קול ה' הקדוש יוצא מבין שני הכרובים (דמויי המלאכים) מעל ארון הקודש.

מה דיבר ה' עם משה? - על כך בשבוע הבא...

ויקיוורט